

have dvælet ved; det er jo ikke Forslagsstillerens Sag at fremhæve de svage Sider ved et Forslag.

Jeg gør da allerførst opmærksom paa, at det, her foreslaas, er en Trangsløv. Der er Tale om en Understøttelse, derfor begynder ogsaa den første Paragraf med at sige, at enhver Person, der er ude af Stand til at forskafe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, er berettiget til at erholde Invaliditetsunderstøttelse, saafremt Arbejdsevnen er nedsat til $\frac{1}{3}$ af Arbejdsevnen hos en fuldt arbejdsdygtig Person, og lige dermed gaar altsaa dette, at den paagældende har fyldt sit tresindstyvende Aar. Men derved, at der i Overensstemmelse med Princippet fastsættes som det afgørende, at den paagældende Invalid er ude af Stand til at forskafe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold, kommer man straks ind i den Vanskelighed, at selv om f. Eks. den gifte Kvinde ved Lægeerklæring kan bevise, at hendes Arbejdsevne er nedsat med i hvert Fald de to Trediedele, har det ingen som helst Betydning for hende, hun har ingen Ret til at faa noget, hvis Mandens økonomiske Forhold og Arbejdsevne er saadan, at han er i Stand til at forskafe hende, overfor hvem han jo har fuld Forsørgelsespligt, og eventuelt Børnené det fornødne Underhold. Det er altsaa ikke saaledes — derfor understreger jeg, at det drejer sig om en Understøttelse —, at naar en Person bliver Arbejdsinvalid, har vedkommende dermed Ret til at faa noget, ikke en Gang det Minimum, der her er sat; nej, det afhænger af, om den, der har Forsørgelsespligt overfor vedkommende, er i Stand til at skaffe det fornødne. Det samme gælder, hvis det er Alderen, som er afgørende. Det nytter ikke, at en gift Kvinde kommer med sin Fødselsattest, der viser, at hun er fyldt 60 Aar; dersom Manden ikke er fyldt 60 Aar, og han er i Stand til at skaffe det fornødne til Underhold for sin Kone og for Familien, har hun ingen Ret. Jeg siger ikke i og for sig noget imod dette, for naar man fastholder Understøttelsesprincippet, kan man, saa vidt jeg kan se, ikke gaa anden

Vej; men jeg vil gerne have, at man skal gøre sig klart, at Understøttelsesprincippet fører med sig, at man ikke, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) gjorde, kan tale om en Forsørgelse; det maatte betyde, at man havde en Ret til at faa efter faste Takster, eller hvordan det nu skulde være, naar man blev Invalid, uden Hensyn til, om ens Forsørger var i Stand til at skaffe det fornødne til Underhold for sig og sine. Det er altsaa efter min Mening, den første ret betydelige Svaghed ved en Understøttelseslov, at den ikke i al Almindelighed giver Ret til at faa Invaliditetsunderstøttelse eller Alderdomsunderstøttelse; den giver kun Ret dertil, naar visse Forhold, først og fremmest Trang hos en selv eller, hvis man er under andres Forsorg, Trangen hos de paagældende, er til Stede.

Jeg gør dernæst opmærksom paa, at de Minimaltsatser, som findes i Lovforslagets § 9, har deres svage Sider. Jeg tør ikke absolut sige, at jeg under alle Forhold, hvis vi skulde have en Understøttelseslov, vilde gaa imod Bestemmelser om Minimaltsatser, men de har faktisk, og det er Forslagsstillerne sikkert heller ikke uklare over, den Svaghed, at i alle de Tilfælde, hvor Trangen ikke er særlig fremtrædende, vil de bevilgende Myndigheder være noget tilbøjelige til at ræsonnere som saa: Ja, at give det Ægtepar, f. Eks. her i København eller paa Frederiksberg, 500 Kr. er der ikke Anledning til, noget andet var, hvis vi kunde nøjes med at give 300 Kr.; naar vi imidlertid skal saa højt op, maa det virkelig vente et Aar eller to endnu; saa kan vi jo se, hvordan det til den Tid stiller sig for dem. Jeg vil altsaa gøre opmærksom paa, at Minimaltsatser har den svage Side, at de maaske i nogle Tilfælde kan forhindre, at Invalidider og gamle faar det, som der maaske hos de paagældende bevilgende Myndigheder kunde være nogen Tilbøjelighed til at give dem, hvis de havde Lov til at yde noget mindre. Der er jo ogsaa den Vanskelighed, naar man følger faste Takster eller Minimaltakster, at der ikke er nogen Mulighed for at tage Hensyn til den paagældendes øvrige økonomiske Forhold. I Invaliditetskommissionen var det Genstand for mange Forhandlinger, om